

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **JUDr. et PhMgr. M. V.**, zastoupená Mgr. Ing. Martinem Dohnalem, advokátem se sídlem Příkop 843/4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 1. 2021, č. j. 30 A 146/2018 – 84,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 7. 2018, č. j. MMB/0289432/2018, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Řečkovice a Mokrý Hora, ze dne 16. 4. 2018, č. j. MCBRMH/002409/18/2100/PALU (dále jen „*stavební úřad*“), kterým byla dodatečně povolena změna stavby rodinného domu při ulici K. na pozemku parc. č. XA k. ú. Ř., na žádost M. Š. (dále jen „*stavebník*“). Žalobkyně je vlastnící nemovitosti sousedící s touto stavbou.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“). Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji rozsudkem ze dne 7. 1. 2021, č. j. 30 A 146/2018 – 84.

[3] Pro účely řízení o kasační stížnosti jsou relevantní následující části odůvodnění uvedeného rozsudku. Krajský soud shrnul skutková zjištění vyplývající z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu, přičemž se zaměřil zejména na popis jednotlivých projektových

dokumentací. Nejprve byla projektová dokumentace vypracována v roce 2002 k řízení, v němž bylo pod č. j. SÚ 3093/02 dne 12. 8. 2002 vydáno stavební povolení, kterým byly povoleny stavební úpravy v nemovitosti ve vlastnictví stavebníka spočívající v provedení „*půdní vestavby rodinného domu a rozšíření zádvěří do dvorního traktů*“.

[4] Jelikož v průběhu stavby byla provedena řada změn, čímž se stavebník odchýlil od projektové dokumentace, bylo zahájeno stavebním úřadem řízení o odstranění stavby a následně na základě žádosti stavebníka též řízení o dodatečném povolení stavby. Pro účely řízení o dodatečném povolení stavby byla v roce 2012 vypracována nová projektová dokumentace. Dne 30. 9. 2013 vydal stavební úřad rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (č. j. MCBRMH/007626/13/2100/PALU), proti kterému žalobkyně brojila odvoláním, a poté, co bylo její odvolání žalovaným zamítnuto, i žalobou podanou u krajského soudu. Krajský soud rozsudkem ze dne 9. 12. 2016, č. j. 30 A 23/2014 – 149, zrušil rozhodnutí o odvolání a vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému. Žalovaný následně zrušil rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby ze dne 30. 9. 2013. Důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí stavebního úřadu bylo nevhodné řešení technického zastřešení objektu přístavby navazujícího na plotovou stěnu žalobkyně. Po vrácení věci k dalšímu řízení stavební úřad vydal dne 16. 4. 2018 nové rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. S ohledem na důvody zrušení prvního rozhodnutí stavebního úřadu byla projektová dokumentace z roku 2012 doplněna v roce 2017 další projektovou dokumentací, která řešila jen zastřešení přístavby v návaznosti na plotovou stěnu žalobkyně. O zamítnutí odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 4. 2018 rozhodl žalovaný dne 19. 7. 2018. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, která byla zamítnuta napadeným rozsudkem krajského soudu.

[5] Námitku žalobkyně týkající se obsahových nejasností jednotlivých projektových dokumentací shledal krajský soud v napadeném rozsudku nedůvodnou. Dle krajského soudu splňuje projektová dokumentace požadavky stanovené Přílohou č. 12 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud přihlédl k tomu, že v souladu s předmětnou vyhláškou se projektová dokumentace zpracovává v přiměřeném rozsahu a s ohledem na povahu předmětné stavby ji považoval za zcela dostačující. Nedůvodnou shledal rovněž námitku žalobkyně stran zatékání do mezery mezi dodatečně povolenou stavbou a hraniční zdí žalobkyně, neboť tato otázka byla vyřešena již předešlým rozsudkem krajského soudu ze dne 9. 12. 2016 (viz odstavec [4] shora) a stavebníkem byla zjednána náprava. K otázce světlé výšky koupelny stavebníka krajský soud uvedl, že tato otázka nemůže mít sama o sobě dopad na práva žalobkyně a není zde tedy důvod pro poskytnutí ochrany ve správním soudnictví. Krajský soud dále ve svém rozsudku uvedl, že žalobkyně v žádném z uplatněných žalobních bodů netvrdí, že by se stavebník zásadním způsobem odchýlil od požadavků na základové konstrukce stavby stanovené projektovou dokumentací z roku 2002. Žalobkyně stavebníkovi pouze vytýkala, že nezbudoval základovou desku, což projektová dokumentace z roku 2002 nevyžaduje, a jinak dle krajského soudu žalobkyně ustrnula na pouhé kritice projektové dokumentace, která byla, jak je uvedeno výše, shledána nedůvodnou. Nadto, pokud by žalobkyně chtěla tvrdit, že stavebník při výstavbě požadavky z projektové dokumentace z roku 2002 nedodržel, musela by o tom dle krajského soudu nabídnout důkazy, což neučinila.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení tím, že neprovedl stěžovatelkou navrhovaný důkaz znaleckým posudkem, jehož předmětem by bylo zaměření skutečného stavu předmětné stavby a následné porovnání s projektovou dokumentací. Dále stěžovatelka uvádí, že krajský soud se jejími žalobními námitkami zabýval, nicméně se s nimi

pokračování

vypořádal nedostatečně, a to pouze na základě projektové dokumentace, která neodpovídá skutečnosti, a na základě prohlášení stavebníka učiněného při ústním jednání před krajským soudem. Dle stěžovatelky krajský soud nemohl bez jí navrhovaného znaleckého posudku dospět k závěru, že skutečné provedení realizované stavby je v souladu s projektovou dokumentací.

[8] Stěžovatelka kasační stížnost posléze doplnila, přičemž v tomto doplnění rekapituluje celý proces od vydání původního stavebního povolení v roce 2002 až po současný stav.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, v němž krajský soud dle žalovaného přesvědčivým a vyčerpávajícím způsobem posoudil žalobní námítky. V kasační stížnosti nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti či skutkové okolnosti, které by závěry krajského soudu vyvracely.

[10] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné poukázat na to, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti formulovala jednak námitku spočívající v neprovedení důkazu znaleckým posudkem a jednak námitku nedostatečného vypořádání jejích žalobních tvrzení. Další argumentace v kasační stížnosti se však těchto námitek dotýká spíše okrajově, neboť zde stěžovatelka převážně jen opakuje argumenty uplatněné již v žalobě a naznačuje, že existuje další „třetí verze“ projektové dokumentace, s níž nebyla nikdy seznámena.

[14] Námitku nedostatečného vypořádání žalobních námitek stěžovatelky neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Nejvyšší správní soud má za to, že výše uvedeným stěžovatelka *de facto* namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, dovolává se tedy kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námítky stěžovatelky. Kasační soud však rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, tato námitka tak není důvodná z důvodů předestřených níže.

[15] Krajský soud se údajně nevypořádal s argumentací stěžovatelky ohledně absence řádné projektové dokumentace k žádaným změnám rodinného domu při ulici Kolářkova 20, rozporu záměru (přístavby) s obecnými požadavky na výstavbu a rozporu mezi jedinou předloženou

projektovou dokumentací a skutečným provedením stavby. Krajský soud se však s námitkami stěžovatelky dostatečným způsobem vypořádal a zejména stran jednotlivých projektových dokumentací a jejich obsahu (k čemuž se v konečném důsledku všechny námitky stěžovatelky vztahovaly) krajský soud své rozhodnutí řádně a poměrně detailně odůvodnil (viz odstavce 11 až 13, 17 a 18 odůvodnění napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud dodává, že není povinností krajských soudů reagovat na každou dílčí argumentaci stěžovatele a tu obsáhle vyvrátit; jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako celku, čemuž v posuzovaném případě krajský soud dostal (srovnej například rozsudek tohoto soudu ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4 Azs 284/2020 – 19).

[16] Návrhu stěžovatelky na provedení důkazu znaleckým posudkem krajský soud nevyhověl, neboť tento požadavek shledal s ohledem na okolnosti jako „*přemrštěný*“ a neodůvodněný a pro posouzení věci je dle něj postačující projektová dokumentace. Dle krajského soudu byla stěžovatelka účastnicí všech relevantních stavebních řízení a mohla si pořídit o průběhu výstavby ve svém sousedství fotografickou dokumentaci, z níž by bylo zřejmé skutečné provedení základů. Navíc zpochybňovaná přístavba je z hlediska hrubé stavby téměř 10 let dokončena (řešila se u ní jen návaznost střechy na stěžovatelčinu hraniční zeď) a její případné statické vady a vliv těchto vad na stavby ve vlastnictví stěžovatelky by se za tu dobu již musel nějak projevit, např. prasklinami ve zdech. O ničem takovém se však stěžovatelka v žalobě nezmiňovala, natož aby to jakkoli dokládala. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem krajského soudu ztotožňuje. Stěžovatelka v kasační stížnosti k tomuto pouze uvádí, že vypracování znaleckého posudku je jediný možný způsob, jak ověřit její tvrzení ohledně rozporu skutečného stavu stavby a projektové dokumentace, avšak k závěru soudu o nadbytečnosti a „*přemrštěnosti*“ provedení důkazu znaleckým posudkem se blíže nevyjadřuje.

[17] Správní soudnictví je ovládáno principem plné jurisdikce, z čehož správním soudům vyplývá i povinnost provádět dokazování, je-li toho třeba. S ohledem na princip plné jurisdikce správní soudy nemohou odmítat provedení nových důkazů v soudním řízení toliko z důvodu, že jejich provedení nebylo navrženo již v řízení před správním orgánem. Na druhou stranu soudní řízení nelze chápat jako pokračování řízení správního a je tak třeba nalézat rozumnou rovnováhu zohledňující zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím účastníka řízení na straně druhé. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (zákon jsou psány pro bdělé), tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do svých návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy (srovnej například rozsudky tohoto soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009- 232 či ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 - 30). Provedení nových důkazů v řízení před správními soudy je namísto obvykle tehdy, pokud nové důkazy nemohly být navrženy již ve správním řízení.

[18] Stěžovatelce nelze upřít, že ve správním řízení byla aktivní, nicméně její aktivita se netýkala rozporování souladu projektové dokumentace se skutečným stavem. Ve správním řízení stěžovatelka nesoulad skutečného stavu s projektovou dokumentací namítla pouze okrajově (a touto námitkou se stavební úřad zabýval v odůvodnění rozhodnutí o dodatečném povolení stavby na str. 21 – 22) a na podporu tohoto tvrzení nepředložila žádné důkazy ani důkazní návrhy. Stěžovatelka sice nechala vypracovat znalecký posudek č. 825/2012 zpracovaný Ing. Janem Patočkou dne 18. 2. 2012, ten však nepředložila v řízení o dodatečném povolení stavby jako důkaz na podporu svých námitek uplatněných v tomto řízení. Nadto tento znalecký posudek nemohl posuzovat soulad skutečného stavu s projektovou dokumentací vyhotovenou v roce 2012 a následně doplněnou v roce 2017 (která byla podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby ze dne 16. 4. 2018), jelikož byl zhotoven dříve než

pokračování

předmětné projektové dokumentace. Krajský soud se tak neprovedením znaleckého posudku nedopustil pochybení.

[19] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že část argumentace stěžovatelky, a to včetně té, která je obsahem stěžovatelčina doplnění kasační stížnosti, je pouhým zopakováním námitek žalobních stran obsahových náležitostí projektových dokumentací, aniž by stěžovatelka věcně polemizovala s jejich vypořádáním ze strany krajského soudu. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Tato stěžovatelkou uplatněná tvrzení nesměřují proti přezkoumávanému rozsudku, ve kterém stěžovatelka obdržela odpověď na jí uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námítka ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63).

[20] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[21] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. září 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu